

ชีวิตไม่ใช่เทพนิยายมือพอของคุณ
เป็นหมาป่าผู้ล่าเหยื่อที่ซ่อนตัวอยู่ทุกที่

ดัสต์ ซิตี้

โรเบิร์ต พอล เวสตัน เขียน

ม.ล. วีรอร วรวัฑฒิ แปล

คำแนะนำนักพิมพ์

ตำนานจะไม่ตาย เช่นเดียวกับ นิทานกริมม์ ที่ผู้คนยังคงกล่าวถึง และถูกนำมาเล่า มาตีความใหม่ให้ติดตามกันทุกยุคสมัย

อิมอ่านถือโอกาสนำเสนอความอมตะสู่ผู้อ่านอีกครั้ง สืบเนื่องจาก นิทานกริมม์มหัศจรรย์ ซีรีส์ที่ได้ชื่อว่าเป็นตัวจริงเรื่องความสยดสยอง!

สำหรับ "ดัสต์ ซิตี" มีเสียงล่ำลือจากต่างประเทศว่า อ่านแล้วราวกับโดนหมัดชุก จากการได้สัมผัสเบื้องลึกของตัวเอกที่ทุกคนรู้จักดี (ดูปกก็รู้ว่าใคร) อิมอ่านบอกได้แค่ว่า ความลึกกลับกับบรรยากาศของนิทานกริมม์ ซึ่งมาพร้อมความหลอนนั้น ทั้งคาดเดาได้ยากและลุ่มลึกจริงๆ

สำนักพิมพ์
'อ่านอร่อย ได้คุณค่า'
พฤษภาคม 2561

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ImArnPUB

คำนำผู้แปล

Dust City หรือชื่อภาษาไทยว่า ดัสต์ ซิตี้ เป็นหนังสือที่ครบรส ถ้าผู้อ่านท่านใดชื่นชอบนิทานกริมม์ ก็จะทำให้ชื่นชมที่ผู้แต่ง พอล เวสต์ตัน ช่างคิดเก่งเหลือเกินที่นำตัวละครในนิทานที่เราคุ้นเคยตั้งแต่เด็กมาโลดแล่นในหนังสือเล่มนี้ แต่ในรูปลักษณ์และบทบาทที่ต่างไป

ดัสต์ ซิตี้ เป็นหนังสือที่สอนอะไรให้ผู้อ่านมากมาย จะบอกว่าทำได้ดีก็จะเขยไป เพราะที่จริงการทำดีขึ้นอยู่กับพิจารณาอีกหลายๆ อย่าง จึงจะเห็นว่าดีจริงหรือไม่ ตัวเอกของเรื่อง 'เฮนรี่' เป็นหมาป่าเด็กหนุ่มที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมและสถานการณ์ที่เอื้อให้ทำความชั่วทั้งปวง แต่เขากลับไม่ยอมตกอยู่ในอำนาจฝ่ายต่ำ และยอมให้ตัวเอง - เกือบตาย - เพื่อหลีกเลี่ยงการทำร้ายเพื่อน

ในโลกความเป็นจริง มนุษย์ก็ดกันมนุษย์ด้วยกันจากสีผิว เชื้อชาติ และชาติกำเนิด แต่ในโลกจินตนาการของเรื่องนี้ สัตว์ก็ถูกกีดกันและขัดขวางไม่ให้ 'สะเออะ' มาตัดเทียมมนุษย์หรือสิ่งมีชีวิตที่อาจมีเพียงเศษเสี้ยวของความเป็นมนุษย์ ความหวังที่จะเป็นที่ยอมรับของพวกเขาเหล่านั้นจึงบังเกิดขึ้นที่นี่

ผู้แปลสนุกกับการแปลทุกๆ บรรทัดจนต้องดีมีตัวเองบ่อยๆ เพราะแปลไม่ทันใจ จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านจะสนุกสนานเช่นกัน

ม.ล.วีรอร วรวิฒิ ผู้แปล

กาลครั้งหนึ่ง

กาลครั้งหนึ่ง เป็นที่รู้กันว่าผงภูตมาจากไหน จากภูตนั่นเอง ผมเพิ่งเป็นลูกหมาป่า ก็เลยจำความไม่ได้ว่าเมืองเป็นอย่างไรในตอนนั้น แต่ผมมั่นใจมากกว่าต่างจากตอนนี้ ผันเป็นจริงได้ ผมอ่านจากหนังสือพิมพ์ และเห็นจากแผ่นข่าวที่นางแอลตัดติดไว้ในห้องทำงาน หลิงยากจนเมื่อได้รับผงภูต แล้วชีวิตเปลี่ยนเป็นคนมั่งมี!

พักทองกลายเป็นราชรถชั่วข้ามคืน!

แต่แล้ววันหนึ่ง ความมหัศจรรย์ก็สูญสิ้น ภูตหยุดโปรยผงวิเศษเพื่อให้พรพวกเรา จู่ๆ พวกนางก็หายตัวไปหมดเหมือนปาฏิหาริย์

หลายเดือนก่อนหน้าใครๆ ก็มุ่งสู่เอเดน ตอนนั้นยังไม่มีถนนไปถึงนักผังเมืองยังไม่ได้สร้าง ซึ่งเขาจะสร้างด้วยเงินทุนส่วนตัวจากพวกจอมเวททางสู่สรวงสวรรค์ พวกเขาเรียกว่าอย่างนั้น ถนนลาดยาง คดเคี้ยวทอดยาว

สุดท้ายเมื่อไปถึง ที่นั่นไม่มีอะไรเลย เอเดนเป็นเมืองร้าง ถนนหนทางไร้ผู้คน บ้านช่องปิดเงียบว่างเปล่า เห็นแล้วรู้ได้ว่า ภูตทอดทิ้งเราไปแล้ว

ไม่นานนักก่อนที่มนุษยฐานะดีจะย้ายขึ้นไปอยู่ที่นั่น มีเส้นกันระหว่างพวกเรากับพวกเขาเสมอ แต่ขอบเขตไม่ชัดเจนเท่าตอนที่ภูตหายไป

บริษัทเวทมนตร์ใหญ่ครอบครองกิจการ "เสกได้ทุกเรื่อง" พวกเขาให้คำมั่น และเริ่มชุดผงที่ไหลออกมาจากหม้อนอกเมือง อำนาจวิเศษที่ซึมเข้าสู่พื้นดินในวันที่ฤดูยังอยู่ คุณภาพของผงที่จอมเวททำมาจากอำนาจวิเศษที่หลงเหลืออยู่นั้น ว่ากันว่าใกล้เคียงกับอำนาจวิเศษดั้งเดิมที่สุดเท่าที่หาได้

ก็อาจเป็นอย่างนั้น แต่ว่าผงฤดูจากห้องลับนิมบัสหรือลัสเตอร์ไม่เหมือนของแท้แม้แต่น้อย จากที่เล่ากันมา ที่จริงผมเด็กเกินกว่าจะจำได้ ดูเหมือนผงฤดูยังไม่ได้มาเป็นขวด และใช้แค่แก้วปวดหัว กาลครั้งหนึ่งทั้งหมดนี้เกี่ยวกับความฝันและโชคชะตา

ด้วยการโบกไม้กายสิทธิ์ อำนาจวิเศษดั้งเดิมก็มองเห็นภายในตัวคุณ นำศักยภาพที่ลึกที่สุดที่คุณมีมาบันดาลให้เกิดขึ้น เหมือนกับกดปุ่มเดินหน้า ให้ชีวิตจืดชืดกลายเป็นมีชีวิตชีวา คนจนกลายเป็นคนรวย คนโง่กลายเป็นคนฉลาดได้ด้วยผงฤดูของแท้ อะไรก็ตามที่อำนาจวิเศษเห็นในหัวใจคุณ คุณก็จะเป็นอย่างนั้น เป็นการเปลี่ยนชีวิตดัดดานให้ดีขึ้น เพียงแต่อำนาจวิเศษทรงพลัง – ผงที่ได้มาจากฤดูโดยตรง – จะถาวรตลอดไป

ผลถาวรเพียงอย่างเดียวที่เชื่อได้จากตราสินค้านำกลับมาใช้ใหม่ของวันนี้อยู่ในระดับการปฐมพยาบาล อาจใช้เย็บแผลหรือแก้ฟกช้ำ ไม่มากกว่านั้น ทุกวันนี้ มีแค่นี้ ด้วยว่าคุณภาพต่ำมีมากเป็นต้นๆ ผงฤดูแก้ปวดฟัน ผงฤดูแก้ปวดหัว ผงฤดูเพิ่มพลัง ผงฤดูระงับประสาท ผงฤดูยาชา ผงฤดูสμανกระดุก ผงฤดูเสริมความภาคภูมิใจ ผงฤดูลดคอเลสเตอรอล ฯลฯ ผงฤดูสีแดง ฟ่ำ เขียว เหลือง ทอง เงิน เป็นของที่มีดาษดื่น แต่เทียบไม่ได้กับอำนาจวิเศษดั้งเดิม จากที่เล่ากันต่อๆ มา

ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่สำคัญสำหรับผม ผมยึดมั่นของแท้ และคิดเสมอว่าวันหนึ่งฤดูจะกลับมาเยือน พวกนางจะเฉดหัวพวกจอมเวทออกจากวัง และความฝันจะเริ่มเป็นจริงอีกครั้ง เหมือนตอนผมยังเป็นเด็กเมื่อกาลครั้งหนึ่ง

ภาคหนึ่ง

เซนต์เรมัส

1

ผีเสื้อไหมไฟ

ครั้งหนึ่งทั้งสถานที่นี้มีแต่ต้นไม้ เมื่อก่อนจมอยู่ก้นทะเล ก่อนหน้านั้น ปกคลุมด้วยน้ำแข็งเป็นล้านๆ ปี และเมื่อมีแต่ต้นไม้ ไม่นานมานี้จึงเกิดโครงการอันยิ่งใหญ่ อย่างน้อยนั่นคือสิ่งที่นางลูโปวิตซ์สอนเราในชั่วโมงวิทยาศาสตร์ ซึ่งบางทีก็เชื่อไม่ถึง

ทุกวันนี้ เมืองเป็นหน้าผากระจกและหุบเขาที่ซับซ้อนของตึกคอนกรีต ที่ยึดโยงไว้ด้วยเหล็ก มีแต่ต้นไม้ตายขาน แตกยอดอ่อนจากพื้นที่ราบสุดลูกหูลูกตาที่ล้อมเมืองไว้ทั่วทุกด้าน ถ้ามองผ่านกำแพงด้านตะวันตกของเซนต์เรมส์ ก็เห็นต้นไม้เหล่านั้น กิ่งก้านนับพันชูขึ้นเหมือนมือที่กำลังไขว่คว้า

บ้านเซนต์เรมส์สำหรับเยาวชนเหลือขอ เป็นสถานที่ที่ไม่น่าสนใจ สร้างล้อมรอบมหาวิทยาลัยเก่าซึ่งตอนนี้ใช้เป็นโรงอาหาร ตึกที่นี้ถ้าไม่ยั่วยุด้วยเถาไทร ก็เป็นรอยแตกจากน้ำฝนขังโสโครก และทุกๆ ตึก - สนามรอบๆ หอพัก บ้านพักเก่าของบาทหลวง - ปิดล้อมด้วยกำแพงขอบลวดหนามสูงสามสิบฟุต

วันนี้เป็นวันเยี่ยมญาติ

จู่ๆ แจ็คก็เคียวเชิญผมให้ลงมากับเขาที่ห้องโถงที่ซูลมุน เขาอยาก
ให้รู้จักกับแฟน ดูเหมือนเธอก็กระตือรือร้นที่จะพบผม สาเหตุหนึ่งคือเธอ
ผ่านไปตามบนท้องถนน แต่ยังไม่เคยเจอหมาป่าเลย

"นายต้องชอบเธอ เชื้อฉันทิ" แจ็คพูด ขณะเดินบนถนนโรยกรวด
เขาพูดพล่าม เรื่อยเรื่อย ฟังเหมือนพวกขายเฒ่ามากกว่าพูดจากใจจริง ทว่า
ผมเชื่อและไวใจเขา เจ้าหัวขโมยตัวเล็ก

"ฉันทิเกลียดวันเยี่ยมญาติ" ผมบอก ซึ่งก็จริงที่สุด ไม่เคยมีใครมาเยี่ยม
สักคน ไม่จนกว่าพ่อจะหนีจากคุก (ใครบอกว่าถ้าพ่อหนีมาแล้ว ผมอยาก
จะเจอ)

"เอาน่า" แจ็คจุดแซนเสื้อผม เร่งเดินอ้อมมุมตึกบ้านพักเก่าของ
บาทหลวง แล้วหยุดกึก

มีกลุ่มยามในเครื่องแบบเปียดเสียดกันรอบมุมหนึ่งในห้องโถงที่
ซูลมุน ตึกดูจะลั่นหลามไปด้วยสีเทา แจ็ครูปไปข้างหน้า "ดูสิ" เขาพูด "มีอะไร
เกิดขึ้น"

เราเข้าไปใกล้มากขึ้นและเห็นรอย ชาร์ลัตยืนท่ามกลางฝูงชน รอยเป็น
หมาป่าตัวใหญ่ที่สุดในเซนต์เรมัส เขาเข้าๆ ออกๆ ศูนย์คุมขังเยาวชนเช่นนี้
ตลอดทั้งชีวิต เขายืนสีขา เดินไปมา ทุกย่างก้าวตะกุกตะกั่น เขาโกรธ ไม่ใช่ทำที่
ที่ดีของรอย

แจ็คแทรกหน้าเข้าระหว่างสะโพกของยามสองคน แต่ยามคนหนึ่ง
ดบให้เขากลับไป "มองไม่เห็น" เขาบ่น "ขอขึ้นบ้านนะ" ผมไม่ทันปฏิเสธ แจ็ค
ก็ไต่บันหลังผมเหมือนตุ๊กแก

รอยย่างเท้าพร้อมคำราม ในวงล้อมที่แน่นหนาของยาม ช่วงเวลานั้น
แจ็คลืมเสียสนิทว่ามีสาวคอยอยู่ในห้องเยี่ยมญาติ เขาซีคผมเหมือนพวก
แฟนกีฬาในที่นั่งราคาถูก ขยับนิ้วในแผงขนตันคอผมเพื่อยันตัวให้สูงขึ้น เรา
ทั้งคู่รู้ว่าการกำลังดูการแสดง

รอยอ้าปาก พันเป็นประกาย คำรามก่อนพูด "ใครก็ตามที่เข้ามาใกล้
สาบานว่าฉันจะใช้ไอ้นี้" เขาอ้าปากกว้าง แล้วหุบ เขี้ยวคมกระทบกัน น้ำลาย
พุ่งเป็นฝอย เป็นการแสดงความโกรธชัดเจน พันเป็นสิ่งต้องห้าม ไม่ใช่แค่
ที่นี่ ที่เซนต์เรมัส การแยกเขี้ยวขณะขโมยของในตลาดจะเปลี่ยนจากการ
ลักเล็กขโมยน้อยให้เป็นความผิดอุกฉกรรจ์ทันที (ไม่ใช่การเล่นสำนวน) ถ้า
รอยเริ่มกัด จะถูกขังหนึ่งสัปดาห์โดยอัตโนมัติ

"ฉันมีครอบครัวในนั้น" เขาตวาด "ฉันพูดจริง ใครก็ตามที่เข้ามาใกล้!"
เขางับฟันอีกครั้ง

มีเสียงกระแอมจากฝูงยามที่หนาแน่น "ได้ยินนายพูดว่าใครก็ตาม
ใช้ไหม เพราะฉันไม่คิดว่านายพูดจริง" พวกยามหลักทางพร้อมส่งเสียงพิมพ์
กุนเธอร์เดินออกมาตรงทางแยก "โทษที รอย" เขากล่าว "นายรู้จักนี้ ปล่อย
ให้นายเข้าไปไม่ได้จนกว่าจะค้นตัวก่อน"

รอยคำรามอีกครั้ง น้ำลายไหลตลอดพันมากขึ้น กล้ามเนื้อที่ขาเข็ง
เป็นก้อน

กุนเธอร์ส่ายยิ้ม เริ่มพับแขนเสื้อขึ้น กระบองหนักอึ้งห้อยจากเข็มขัด
แต่เขาไม่ใช้มัน เราไม่เคยเห็นว่าแขนเขาหนาเท่ากับต้นไม้ ยามทั้งหลายที่
เซนต์เรมัสเป็นก๊อบลิน (หรือ "กล็อบส์" ตามที่ผู้ถูกคุมขังเรียก) และแน่นอน
ว่าเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ชั่วร้ายที่สุด แต่กุนเธอร์ละ กุนเธอร์เป็นชนิดที่ไม่เหมือน
ใคร ขณะที่กล็อบทั้งโลกตัวมหึมา น่าเกลียด พันเก โง่เขลา หยาบข้าวอารมณ์
เสียกับเครื่องรางทุกชนิดของรบบัส (ก่อนที่รถจะทับคุณ) ในกรณีกุนเธอร์
ทั้งหมดนั้นเป็นคำชม

"ยุติธรรมดี" เขาว่า "มาสู้กัน"

แน่ละ รอยเป็นหมาป่าชนิดที่พร้อมต่อสู้เสมอ ร่างขาวยาวกระโจน
เร็วราวฟ้าแลบ ขณะเดียวกับที่กุนเธอร์ - ไอ้โง่กุนเธอร์ - น่าจะเห็นร่างนั้น
พุ่งมา รอยโจนลงสี่ข้างแตะพื้น หูลุบไปด้านหลัง เล็บของรอยครูดบนแก้ว

กุนเธอร์สามรอย เลือดชั้นคลักของก๊อบลินพุ่งกระจายไปบนผนังฉาบปูน รอยเปื้อนค้างอยู่ที่นั่นชั่วคราว แล้วไหลเยิ้มลงมาเป็นทาง

เหนือศีรษะผม แจ็คผิวปาก "โอ๊ะ แะแล้ว" เขาอุทาน "รอยตายแน่"

กุนเธอร์จ้องอยู่ชั่วคราว เห็นได้ว่าความเจ็บปวดที่ไม่คาดคิดบนหน้า ทำให้เขาตกใจ ยืนเซ่อ อ้าปากค้างดูรอยเลือดของตัวเองบนผนัง

ขณะเดียวกัน รอยซุซาหน้าขึ้นเพื่อเวียนกลับไปอีกรอบ เขาพุ่งเข้าไปอีกครั้ง แต่กุนเธอร์ไม่เผลอเป็นครั้งที่สอง เขากะพือแขนที่เหมือนลิงพร้อมกัน ล็อกคอเจ้าหมาป่าตัวโต รอยถ่มน้ำลาย แล้วกัดฟัน กวาดตามองทุกทิศทาง ทันที เขาเป็นคนร่างใหญ่ – เกินหกฟุตเมื่อยืนตัวตรง – แต่เมื่อถูกบีบคอด้วยมือของกุนเธอร์ รอยก็คือตุ๊กตาดุนุ่นดิๆ นั่นเอง ปวกเปียกและไร้ชีวิตชีวา เขาเหวี่ยงแขนเข้าที่อกบึกบึนของกุนเธอร์อย่างอ่อนแรง แล้วก็เหวี่ยงเข้าพุงที่เหมือนกลอง จากนั้นไม่ทำอะไรอีก แขนทั้งสองข้างหมดเรี่ยวแรงเหมือนพรมเปียก

"นั่นไง" กุนเธอร์พูดอย่างร่าเริง "ดีขึ้นแล้ว เรียบร้อย ราบคาบ" เขาจับรอยชูขึ้นด้วยมือข้างเดียว คลึงแผลบนใบหน้าด้วยมืออีกข้าง "หมาป่า" เขากล่าวด้วยเสียงขุ่นเคือง "สัตว์โสโครก สมควรจับพวกนายขังให้หมด" เขาเอามือออกจากใบหน้า สำรวจเลือดชั้นเหนียวย่อยระหว่างเล็บมือเหมือนหยากไย่ "ถึงอย่างนั้น" เขาเอ่ย หยุดคืดชั่วคราว "ก็ทำได้ดี" เขายิ้มราวผู้เชี่ยวชาญ เลียนิ้วจนสะอาด

เขาหันกลับมาสนใจรอย – หมาป่าหายใจระรัว ห้อยเหนือแขนอ่อนกำลังเหมือนเสื้อขนสัตว์ "เรามาจัดการกับเรื่องวุ่นวายที่นายก่อไว้ดีไหม" เขากดหัวรอยเข้ากับผนัง แล้วเริ่มขีดเลือดที่เประอะไปทั่วเปลี่ยนรูปเป็นแมลงที่กำลังละลาย ภูตพิกลพิการ ผีเสื้อไหมไฟ

กุนเธอร์เสยยะยิ้มให้ความละเอือมที่เขาคำ "เยียม" เขาพูด "สะอาดหมดจด" เขาเหลียวมองผ่านไหล่ล่ำไปทางยามคนอื่น ๆ "เอาละ มันพร้อมแล้ว เข้ามาค้นตัวมันที่นี่"

ยามสองคนมาช่วยค้นกระเป๋ารอยจนทั่ว เท่าที่เจอคือซอง - กระดาษสีฟ้าใส่จดหมาย เขาส่งให้กุนเธอร์ รอยไม่ทันสังเกต ตอนนี้อยู่เสยยะเลอะเลือนน้ำลายยี้ดเป็นสาย

กุนเธอร์รีนเรึงยิ่งกว่าคนอื่น "ดูสิ เราได้อะไรมา" เขาปล่อยรอยลงยามสองคนตรึงเขาไว้กับพื้น

"อย่า" รอยพิมพ์

กุนเธอร์เปิดซองหยิบจดหมายออกมา ลายมือเขียนบนกระดาษสีฟ้าอ่อนเข้ากันกับซอง ปากขยับขณะอ่านพลางยิ้มเยาะ เป็นยิ้มพึงใจของผู้ชนะที่ชั่วร้าย รอยเงยหน้าขึ้นจากพื้น สะบัดหัวใหญ่สีขาว

บนบ่าผม แจ็คก้าและดิงผมของผม "มองไม่เห็นที่เขียนว่าอย่างไร!" เขาคอยให้กุนเธอร์อ่านดั่งๆ แต่ไม่สำเร็จ "หวนหายด้อย" กุนเธอร์กล่าวใส่จดหมายกลับเข้าซอง "ปล่อยให้มันลู่ ตอนนี้ให้มันเข้าไปได้แล้ว"

แจ็คถ่มน้ำลายลงพื้น เกือบโดนรองเท้าผม

"เฮ้ย!"

เขาสั่นหัว แล้ววิจารณ์ตรงๆ "ทุเรศ" จากนั้น แม้จะขี่คอผมอยู่ แจ็คก็กลิ้งจากไหล่ แล้วพลิกตัวลงพื้น "เราไม่มีทางรู้เลยว่าจดหมายเขียนว่าอะไร"

"อาจเป็นเรื่องส่วนตัว"

แจ็คยกไหล่ "ช่างเถอะ เข้าข้างในดีกว่า ไปหาไซโอบานกัน"

2

หวานปานน้ำผึ้ง

แจ๊คเดินแหวกผ่านห้องโถงที่วุ่นวาย ไม่เหลียวมองแม้แต่ครั้งเดียวว่า
ผมตามทันหรือไม่ ที่โตะมุมห้องมีสาวเอลฟ์คนหนึ่ง ผมจำเธอได้จากภาพที่
แจ๊คติดไว้ที่หัวนอน เธอดูเหมือนในภาพไม่มีผิด ผิวขาวซีด หูแหลม ปากอึด
ตาเรียวยาวห่างกันเล็กน้อย สวยตามแบบของเธอ

แจ๊คจูบเธอเบาๆ ที่แก้ม แล้วนั่งลงข้างเธอแทนที่จะนั่งตรงข้าม
ซึ่งที่จริงทำไม่ได้ ยามคนหนึ่งแวบมอง แต่ไม่ทำอะไร (ในห้องที่วุ่นวายเต็ม
ไปด้วยหมาป่าเกร มนุษย์ผอมแห้งกับเอลฟ์แฟนสาวเป็นเรื่องไม่ควรวิตก)
ยิ่งกว่านั้น ด้วยบันทึกอย่างผม ด้านนี้ก็ไม่มีที่ว่างพอ แม้แต่กันลืบๆ ของ
แจ๊ค

"เฮนรี" แจ๊คแนะนำ "นี่ไซโอบาน ไซโอบานนี่เพื่อนร่วมห้องของผม
คนที่ผมเล่าให้ฟัง"

"สวัสดี" ผมยิ้มแวบหนึ่ง หวังว่าไม่ดูเป็นหมาป่ามาก

เธอสูงประมาณห้าฟุต ตัวเล็กจิ๋ว สมบูรณ์แบบ จึงอดรู้สึกดีไม่ได้
ที่สัตว์ชนิดกได้นั่งข้างเธอ ไซโอบานมีกลิ่นหอมของเอลฟ์ด้วย ทั้งจันทร์เทศ
และกำยาน

เธอจ้องผมเขม็ง เพ่งมองจมูกและปากที่ยื่น ราวกับมันกำลังจะจับ
หัวเธอ

แจ๊คยกไหล่ "พีเบ้มไม่อันตรายหรอก เป็นหมาป่าที่ดีที่สุดที่คุณเจอ" เขาหยุดครู่หนึ่ง แล้วพูดต่อ "กินไปนิด"

ไซโอบานกวาดตามองห้อง ไมใช่นโยบายอย่างเป็นทางการ แต่เป็นที่รู้จักกัน เซนต์เรมัสค่อนข้างจำกัดเฉพาะเยาวชนสัตว์ ห้องนี้น่าชวนลูกเป็นปกติกับผู้ต้องหา – หมาป่า หมาจิ้งจอก และนกรเวน กับล่อหัวแข็งสองสามตัว รวมทั้งเมนูที่ถูกล่ส่งตัวมาเพื่อเพิ่มจำนวนให้ดูพอเหมาะ แจ๊คเป็นมนุษย์เพียงคนเดียวที่นี่

"ถ้าคุณดีขนาดนั้น" ไซโอบานถามผม "แล้วคุณมาทำอะไรในนี้"

"อ้อ" แจ๊คกระซิบ จួយโอกาสเขยิบให้ชิดเธอ "เฮนรี่ได้รับการตัดสินที่ผิดพลาด เธอเป็นว่าเขาผิดฐาน–"

"ผมทำกระจกแตกบานหนึ่ง" ผมบอกเธอ ไม่อยากพูดถึงมัน การเป็นหมาป่าก็ดูน่ากลัวตั้งแต่แรกเห็นอยู่แล้ว ทำไมต้องทำให้แย่กว่านั้น

ไซโอบานจุนง "กระจกบานหนึ่ง แล้วเขาส่งคุณมาที่นี่ เขาเล่นคุณแรงจริงๆ"

"อ้อ" แจ๊คชัดขึ้น "มีเหตุขัดข้องบางประการ" เขากอดไซโอบานแน่น คล้ายกำลังวางแผนการปล้น "คือพ่อของเฮนรี่เป็นฆาตกร ผู้พิพากษาอาจคิด – ลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น มันอยู่ในสายเลือด" แจ๊ครู้สึกดีเรื่องที่เพื่อนร่วมห้องเป็นลูกชายฆาตกรชื่อฉาว น้อยครั้งที่เขาจะไม่พูดถึง อาจเป็นเพราะเขารู้ว่าผมไม่มีพิษภัยขัดกับท่าทีที่เห็น

"เท่าที่ผมรู้" ผมบอกไซโอบาน "ผมไม่มีพ่อเป็นตัวเป็นตน"

ไซโอบานส่ายหน้า "ถึงอย่างนั้นก็เถอะ แค่ทำกระจกแตก รุนแรงไป" เธอเอื้อมมา เกือบเหมือนอยากจะทำอะไรกับผม แต่ชะงัก แล้วชักมือกลับ "อย่างไรก็ตาม" เธอพูด "สำหรับฉัน คุณดูไม่เหมือนฆาตกร ฉันเป็นเอลฟ์เก่งเรื่องการดูคน"

แจ๊คเออออ "นั่นไง เธอถึงได้เป็นแฟนกับฉัน"

ไซโอบานเหลือบมองแจ๊ค แต่เขาไม่มองตอบ "ทำไมเราไม่เข้าเรื่องเสียที" เขาพูด ลดเสียงลง "หาเจอไหม"

ไบหน้าเอลฟ์สาวมีแววกังวล เธอผินใจพยักหน้า "เจอ"

"ดี" แจ๊คยื่นมือไปได้โต๊ะ "เอามาด้วยหรือเปล่า"

ผมเริ่มรู้สึกอึดอัดนิดหน่อย "อยากอยู่กับสองคนไหม" ผมขยับลุกขึ้น แต่แจ๊คโบกมือให้นั่งลง

"นั่งลง! นายจะทำให้เราเป็นเป้าสายตา"

ไซโอบานจ้องมือแจ๊คที่เบอยู่ "ถ้าฉันให้" เธอพูดซ้ำๆ "คุณจะไม่ทำอะไรโง่ๆ ไซไหม"

"หมายความว่าอย่างไร โง่ๆ"

"เอาอย่างนี้..." เธอลดเสียงลงอีก "คุณต้องอยู่ที่นี้อีกหกเดือน ไม่นานหรอก ไม่มีแผนอื่นไซไหม"

"เชื่อผมสิ" เขาตอบ ผมได้กลิ่นความจริงใจจากลมหายใจเขา "ไม่มีแผนอะไร ผมแค่รู้สึก - ไม่รู้สิ เหมือนไม้สไลด์ผ้าถ้าไม่มีมัน มีไว้ก็ดี เผื่อไว้ ผมเห็นมือเขาแบแล้วก็ทำได้โต๊ะ"

ไซโอบานมองยามที่ยืนใกล้ประตู โชคดีที่เขาไม่ใส่ใจการพูดคุยของเรา เขาสนใจรอยมากกว่า รอยซึ่งตอนนี้เดินโซเซเข้ามา ไอลอกๆ หายใจพืดพาด ตาที่เกือบลืมไม่ขึ้นมองคนแปลกหน้า บรรยากาศอึดอัดด้วยความหวั่นวิตก รอย ชาร์ลด์ทำให้ความรู้สึกนี้เกิดขึ้นในห้วง

"ดีแล้ว" ไซโอบานพูดขึ้น "เฮ้ นี่" เธอเอามือออกจากกระเป๋าพร้อมด้วยถุงหนังใบเล็กๆ เปื้อนน้ำมัน มัดไว้ด้วยเชือกกรองเท้าเปื้อนๆ ผมสงสัยว่ามีอะไรข้างใน ดูจากตาของแจ๊คที่เป็นประกาย ต้องเป็นสิ่งที่มีความค่ามาก ๆ

"ยอดเยี่ยม" เขาพูด ทันทีที่ถุงตกอยู่ในมือเขา แล้วหายแวบเข้าไปในกระเป๋าที่เย็บไว้ข้างในเครื่องแบบ เป็นความสามารถพิเศษที่แสดงให้เห็น

ความเชี่ยวชาญในการเป็นขโมย คือเหตุผลทั้งปวงที่พวกเขาส่งแจ๊คมาที่ เซนต์เรมัสตั้งแต่แรก "ขอบใจนะ ที่รัก" เขาเอ่ย "อยากจับคุณจัง"

ไซโอบานยิ้ม "แล้วจะรออะไร"

เขาดึงเธอเข้ามาหาทั้งที่ผมยังอยู่ตรงนั้น หูผมตึงขึ้น อย่างน้อยก็เป็นสัญชาตญาณเก่าที่เกิดขึ้นเมื่อผมต้องการ ผมได้ยินคลื่นน้ำลายกระทบกัน เหมือนกระแสน้ำขึ้นน้ำลง ในที่สุด ริมฝีปากก็แยกจากกัน ผมรับอีกไม่ไหวแล้ว ผมโบกมือ และลุกขึ้นจากเก้าอี้ "พอที่ เชิญตามสบาย แต่ฉันจะไปแล้ว"

ทั้งคู่มองผม ดუნงงที่รู้ว่าผมไม่สนใจดูเรื่องรักใคร่ในวันเยี่ยมญาติ แจ๊คเอื้อมข้ามโต๊ะ "โทษที่ พี่เบ้ม ไม่จูบแล้ว อยู่ต่อเถอะ"

แต่ผมตัดสินใจแล้ว "ยินดีที่รู้จัก ไซโอบาน"

เธอมองผมหัวจรดเท้า "แจ๊คพูดถูก" เธอเอ่ย "คุณดูเป็นคนดีนะ"

"ขอบคุณ"

แจ๊คเริ่มลุกจากม้านั่ง "ไม่เอาน่า *อยู่เถอะ* นายจำเป็นต้องออกจากห้องบ้าง - และฉันหมายถึงนอกจากไปเรียนหรือไปพบหมอ"

"มีประโยชน์อะไรกับวันเยี่ยมญาติที่ไม่มีใครมาเยี่ยม" ผมหันหลังแล้วเดินออกไปเงียบๆ

ตอนผมเดินเอื่อยๆ ผ่านไปแค่วันเดียว มีโต๊ะวางตัวหนึ่งปราศจากผู้ถูกกักขัง ผังผู้มาเยี่ยมมีหมาป่าสาวตาสีเขียว นั่งอยู่ ตัวตัวเป็นสีช็อกโกแลต ยกเว้นปลายหูเป็นสีขาว มีกล้องถ่ายรูปตัวใหญ่ห้อยคอ อายุประมาณผมสิบหกปี อาจมากกว่าเล็กน้อย เธอมีกลิ่นคล้ายดอกเชอร์รี่ - บอบบางและอ่อนหวาน ผมชื่นชอบกลิ่นหอมนั้น เธอเงยหน้ามองผม ขนหลังผมลุกชูทันที (หวังว่าเธอไม่ทันสังเกต)

"สวัสดี" ผมทัก

"สวัสดีค่ะ" เธอยกกล้องขึ้นมาตรงหน้า แล้วแสงไฟก็วาบขึ้น โลกทั้งใบกลายเป็นสีขาว และในวินาทีนั้นผมคิดว่าเธอเป็นเพียงภาพหลอน ทว่าเมื่อ

แสงจ้าจางลง เธอยังอยู่ที่นี้ "ฉันไม่ชอบให้ทุกคนพูดยี้ม" เธอบอก "ทำให้ดูไม่เป็นธรรมชาติเลย" เสียงหวานปานน้ำผึ้ง เธอชะโงกมา เลิกคิ้ว แล้วกระซิบกับผมว่า "แต่ อ้อ ฉันว่าคุณคงมาผิดโต๊ะ"

กระโหลกหนาปัญญาอ่อนของผมส่งสัญญาณให้เท้า - *ไอ้โง่! เดินไปสิ เธอเพิ่งบอกให้นายรีบๆ ไป* - แต่เส้นประสาทกลับทำตรงข้าม แล้วแขนผมก็ทำงานทันที เอื้อมข้ามโต๊ะไป "ผมชื่อเฮนรี่"

"ฟิโอนาค่ะ"

นิ้วของเราเกือบสัมผัสกันตอนมีคนตบไหล่ผม หันมาก็เห็นรอย - ตาสีเหลือง ยิ้มแบบมีเลศนัย ขนขาวแห้งๆ หวีเสยจากหน้าผากไปด้านหลัง ยังคงเปื้อนเลือดก็อบลิน

"นั่นน้องฉัน" เขาบอก

อ้าว "ฉันแค่-"

"นายจะจับน้องฉันหรือ"

"ฉัน- เอ้อ...แค่...อ้อ..." ผมเหลือบเห็นเท้าของแจ๊คกับไซโอบาน

รอยตะคอก "อย่าโกหก แสงค์แมน ฉันได้กลิ่นทั่วตัวนายเลย" เขากำหมัด เป็นท่าที่ที่เดือดดาลและเจ็บใจจากความอับอายด้วยฝีมือของกุนเธอร์ เลยอัดหมัดเข้าที่ท้องผมเต็มแรง

ผมตัวงอ ไอ้อ่ำปากหายใจ รอยกี้ยังไม่พอแค่นั้น ขณะที่ผมก้มหัว เขาก็กระแทกเข้าเข้าเต็มหน้าผม

มีแสงวาบอีกครั้ง - ทรมานกว่าแสงจากกล้องของฟิโอนามาก ผมเห็นดาวกระจายเหมือนน้ำพุของผงภูต

จากนั้น ก็ไม่เห็นอะไรอีกเลย

เซเนรี เวลบี หมาป่าวยร้าย หรืออาจจะเป็นในสักวัน
เมื่อพ่อของเขาเป็นฆาตกรฆ่าหนูน้อยหมวกแดงและ
คุณยาย ทุกคนจึงเหมารวมว่าเอนรีคงไม่ต่างอะไร
จากพ่อ เป็นหลายปีที่เขาใช้ชีวิตเร่ร่อนๆ ในดัลด์ ชิตี้
เมืองศูนย์กลางที่ขึ้นชื่อเรื่องตลาดมืด จนกระทั่งคดี
ฆาตกรรมที่สถานพินิจบังคับให้เซเนรีต้องหลบหนี
เขาเริ่มสงสัยว่าพ่อของเขาอาจถูกจัดฉาก

"ลิตต์ลิตต์ จินตนาการจะได้เขียนเทพนิยายกริมม์"

Michael Morpurgo

"เวลบีนั้นเขามีมือการประพันธ์ที่แข็งแกร่งเทพนิยาย
ให้เป็นเรื่องท้าทายความคิด"

Kirkus Reviews

"สักวันเมื่อใดก็ตาม มีจินตนาการลึกลับ เข้าใจใช้
ตัวละครชื่อดังและสัญลักษณ์ของเทพนิยาย
ติดกับฉาเปลือย"

Publishers Weekly

"เป็นเทพนิยายทั้งแบบดั่งและถึงใจ
เข้าใจความสนใจผู้อ่านได้ดีเยี่ยม"

Kirkus Reviews

ร่วมสนับสนุน โดยมูลนิธิ
เพื่อเด็กไทย
@ThaiLitF.F.B

www.booktime.co.th

หนังสือดี มาแฉะดี ด้วยตัวอักษรไทยเล่มละ 10 บาท